

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

מיהו חסיד?

ד"ר דוד ו. וייס

אחרי שקיבלתי תואר דוקטורט במדעי הביולוגיה וסיימתי לימודי רפואה באוניברסיטת אוקספורד, התמניתי לפרופסור חבר במחלקה לאימונולוגיה ובקטריוולוגיה באוניברסיטת ברקלי. כשהתחלתי למלא תפקיד זה בשנת תשי"ז (1957), עברתי עם משפחתי לאזור ס. פרנסיסקו. במשך שהותי שם, התחברתי עם הרב שלמה קונין, שליח הרבי לקליפורניה, וכמדומני שהיה זה הרב קונין שסיפר לרבי עלי.

הפעם הראשונה והיחידה שבה נפגשתי עם הרבי הייתה אחרי נסיעתי לברית המועצות בשנת תשכ"ה (1965), כאשר הרבי ביקש לפגוש אותי.

באותה שנה החליטו הסובייטים לארח לראשונה סימפוזיון לרפואה מודרנית, אליו הוזמנו עשרים וחמישה מדענים מחוץ לגוש הסובייטי, לצד עשרים וחמישה מדענים מקומיים. היה זה סימפוזיון מאוד אקסקלוסיבי, והייתי אחד מבין אלה שזכו בהזמנה המכובדת.

אולם, לא הרגשתי שזכיתי בכבוד גדול. הייתי מודע היטב לדיכוי היהודים והיהדות בברית המועצות, ולכן הודעתי על סירובי להשתתף. אך אז הופיע בפתח ביתי אברהם הרמן, אז שגריר ישראל בארצות הברית, ושכנע אותי כי עלי לנסוע. הוא סיפר לי על מצבם הנואש של היהודים בברית המועצות - רבים מהם נאסרו בשל עברות שוליות, כמו אגירת קמח, שאותו הם בסך הכל ביקשו לשמור כדי לאפות מצות לפסח! הוא סיפר לי שצוות השגרירות הישראלית במוסקבה מצוי תחת מעקב תמידי, והם אינם יכולים לפעול בחופשיות בקרב הקהילה היהודית, אבל לי תהיה הזדמנות שלהם אין. אני אסע לרוסיה בתור אח"ם, ויהיו לי פריבילגיות מיוחדות; יעמדו לרשותי מכונית ונהג צמוד, יהיה לי חופש תנועה

מלא. לאחר ששוכנעתי מדבריו, קיבלתי את ההזמנה, ונסעתי.

כשהגעתי לברית המועצות, תודרכתי על ידי הישראלים מה עלי לעשות - נאמר לי לבקש ביקור בגיא ההריגה ב'באבי יאר', ללכת לבית העלמין במוסקבה ולשאול מדוע לא מקצים יותר מקום לקבורה יהודית (מאחר שבלי ספק היה מקום פנוי); שתמיד אשמור על חזות של שומר מצוות ואבקש מזון כשר, כדי שיהודים שירדו למחתרת, כביכול, ומסתירים את יהדותם, יבטחו בי וייחשפו. זהו סוג הדברים שביקשו ממנו לעשות, לא ענייני ריגול.

הטקטיקה הזו הוכיחה את עצמה. לפתע, בזמן שיצאתי מהחדר במהלך הוועידה, שירבט אחד המדענים הסובייטיים במחברת שלי, "אני יהודי", בכתב עברי קטן. יצרנו קשר, ובהמשך הצלחתי להוציא אותו מברית המועצות.

כמו כן, הצלחתי לאתר יהודים רבים ששמרו על

«

תיאוריה מורכבת, ונדהמתי מעומק ההבנה שגילה הרבי ומהשאלות ששאל.

בסוף היחידות התרשמתי כל כך מהרבי עד שמרוב התרגשות אמרתי לרבי, "אני אינני מדקדק כל כך בשמירת תורה ומצוות כמו אחרים. אני אמנם מתפלל שלוש פעמים ביום, אך לא תמיד במניין. ואני לא תמיד זהיר ומקפיד בקיום המצוות כמו השליחים שלך; אבל, הייתי מבקש לדעת, מי רשאי לקרוא לעצמו חסיד שלך?" תגובת הרבי הייתה, "זה פשוט מאוד... מי שמסוגל לומר בסוף היום שהוא התקדם צעד אחד קטן קדימה למקום גבוה יותר מזה שבו היה בתחילת היום, אשמח לקרוא לאותו אדם חסיד שלי".

אמירתו של הרבי הכילה מסר עוצמתי ביותר. ומאז ניסיתי - אם כי, לא תמיד הצלחתי - להיות מסוגל האנשים שמסוגלים להביט אחורה בסוף היום ולומר, "התעליתי היום עוד צעד אחד קטן".

המדען ד"ר דוד ו. וייס ע"ה, עלה ארצה וגר בישראל מאז שנת תשכ"ו (1966). הוא רואיין בביתו בירושלים בחודש אלול תשע"ו (2015).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ד (1974) — במכתב לרב מרדכי פירון, הרב הראשי לצה"ל, מעוררו הרבי להשפיע על החיילים בענייני תורה ומצוות, ומסביר מדוע החיילים בפרט פתוחים לקבל רעיונות אלו. ראשית, משום שהחיילים אומנו והורגלו לקבל הוראות מתוך משמעת וקבלת עול, מבלי לשאול שאלות ולדרוש הסברים - גישה התואמת את המחויבות שהביע עם ישראל לקראת מתן תורה, בשעה שהכריזו "נעשה ונשמע". שנית, כל חייל מבין היטב כי התנהגותו עשויה להשפיע על הצלחתם של יתר חבריו החיילים בצבא, ועל מצב הביטחון בכלל. הרבי הזכיר בהקשר זה את דברי הרמב"ם הכותב כי מעשה אחד של אדם בודד עשוי "להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, ולגרום לו ולהם תשועה והצלה".¹ כ"ז בתמוז

1 אגרות קודש, כרך כ"ט, עמ' רח

יהדותם בסתר; זיהיתי אצלם סוג של ייאוש שממש שבר את לבי. גיליתי מניין מחתרתי של כעשרים וחמישה עד שלושים איש. גיליתי קהילה של יהודים יוצאי גרוזיה שנהגו להיפגש בבניין נטוש; האנשים הללו יצאו מהמחבוא שלהם כדי להראות לי שהם עדיין שם ושהם ממשיכים לנהל את אורח חייהם על פי התורה, וזו הייתה עבורי חוויה מרגשת מאוד שהשפיעה בהמשך על כל מהלך החיים שלי.

אחרי שחזרתי מהנסיעה, הזמין אותי הרבי לבוא לפגוש אותו. הבאתי אתי את בני הבכור, הלל, שהיה אז בן שבע. היחידות התקיימה בשעת לילה מאוחרת, והוא לא היה מסוגל להישאר ער. נכנסתי אל משרדו של הרבי והתיישבתי, כאשר בני מנמנם על ברכיי.

כאשר הרבי הבחין בכך, הוא קם ממקומו והקיף את השולחן, הרים את בני, ולאורך כל המשך הפגישה שוחחתי עם הרבי כאשר הלל ישן על ברכיו של הרבי.

היחידות אמורה הייתה לארוך עשרים דקות - כך נאמר לי על ידי מזכירו של הרבי. ואכן, כעבור כעשרים וחמש דקות, הדלת נפתחה לכדי סדק צר, ודרכו יכולתי לראות זוג עיניים מביטות בי בחומרה. אך הרבי הרים את ידו, והדלת נסגרה. בסך הכל, נמשכה היחידות כשעתיים וחצי, אולי שלוש. אינני בטוח, אבל אני כן יודע שהגעתי סביב עשר בלילה, ויצאתי משם אחרי השעה אחת לפנות בוקר.

הרבי ביקש לדעת כל פרט ופרט בנוגע לנסיעה שלי לרוסיה. סיפרתי לו את כל מה שקרה שם, מה שלקח לא מעט זמן, ולכל אורך הדרך שאל אותי הרבי שאלות רבות.

כאשר סיימנו לשוחח על הביקור ברוסיה, אמר הרבי, "הייתי רוצה לשוחח אתך בקשר למה שאתה עושה בתחום המדעי", והוא החל לשאול אותי בנוגע לתיאוריה בשם "אימונולוגיית טראומה" (trauma immunology) שהייתה חדשה מאוד בזמנו, ומאז הפכה להיות די ידועה. תיאוריה זו גורסת כי מאחר שלגוף יש מערכת חיסונית המזהה וירוסים, חיידקים ותאים סרטניים כזרים ודוחה אותם, הרי ייתכן שהסיבה שבגללה אנשים לוקים בסרטן היא שכתוצאה מטרומה כל שהיא, מערכת זו מפסיקה לתפקד, או שאינה מתפקדת בצורה יעילה מספיק. זו

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015